

Evet, evet anlatmaya çalışayım. Hatta sizde sorsanız, şöyle, böyle diye girseniz iyi olur yani bir tanıtım, ben biraz şey olursam, yani sorarsanız ben cevap versem olmaz mı öyle? Tamam, onunla bir başlayalım hele. Tamam olur.

Vallahi ben Arıl kasabasında, 1971 yılında doğdum. Erkek, dört erkek kardeşin bir tek kızıyım. Ne bileyim yani köyde doğdum, köy hayatımız biraz yani şeye göre farklıydı. Ama kıymetliydim hepsinin yanında tek kız olduğum için ailemin, babamın yanında çok kıymetliydim. İşte bu hallerde büyüdük. 19, 20 yaşında geldim. Köyde orada teyzemin oğluyla aile görüşüyle evlendim. Teyze oğlu eşim.

Evlendim işte. Bir sene sonra bir erkek çocuğumuz oldu. Ondan sonra bir tane daha oldu. Antep'te oturuyorum. Oradan işte iki o erkek, bir kızım oldu. Derken onları büyüttük, canım benim büyüdü, okula başladılar. Oğlan ikisi zaten, ikiz gibi aynı gittiler aralarında bir sene var farkları. Bir seneye büyük olduğu için aynı sınıfta okudular iki erkek çocuk. Derken işte ilk çocuğumdu, üçüncü sınıfta bir rahatsızlığa yakalandı. Kendisi üçüncü sınıfa gidiyordu. Üçüncü sınıfa başladı. Dersleri çok güzeldi, çok güzel, süperdi. Öğretmen hep sorardı, "annesi bu kime çekmiş? Bu çocuk niye böyle zeki." "Hani ben de öyle çok zekilik yok ama" derdim, "hocam babası biraz şey o konuda zeki derdim. Hep ona çekmiş" diye söz ederdik.

Derken üçüncü sınıfın işte ilk karneleri almaya yakın dersler bir şey olarak tam ters döndü. Ters döndü, baktım a'yı, b'yi yazamaz oldu çocuk. "Oğlum" dedim. "Bak, böyle annem, şunu şöyle yazacaksın!" Söylüyordum. O hiç böyle bir tepki vermeyerek, yine yanlış yazıyordu. Süper çocuk bir anda ters döndü. O anda öğretmen de fark etmişti onu. Bizi çağırdı okula. Aradı beni, "annesi bir okula gelir misin? Seninle görüşmem gerek." Diye. Gittim, okula gittim. Dedi "böyle, böyle oldu. Bir anda ters döndü." dedi. "Ne oluyor? Aile sıkıntılarınız mı var?" Dedi. Ben dedim "Hayır hocam, öyle bir sıkıntımız yok!" "Ama bu çocuk" dedi "süperdi, nasıl bir anda böyle döndü?" Dedi. "İsterseniz bunu" dedi, "bir okula, şeye doktora bir götürün!" Dedi bize. "Tamam!" Derken daha aradan, üç, beş gün geçti hocam, bir baktık çocuk yürürken düşmeye başladı, bir hafta içerisinde.

Şey yaptı, bizi tanımaz oldu. Götürdüm zaten, devlete götürdüm, devlet çocuk hastanesine. Oradan bizi üniversiteye sevk ettiler. Üniversiteye götürdüm, tam Ramazan'dı, bayrama bir hafta falan kalmıştı. Götürdüm. Doktor işte bunu, tahlil falan istedi. Şikayetlerimizi söyledik, çocukta böyle bir şikâyet var diye. İşte belinden sıvı aldılar çocuğun, kan tahlili falan derken, bunları dedi dışarı göndereceğiz ama bunların gelmesi bir on, on beş günü bulur dedi. "Bir korktuğumuzdan," dedi.

"Yani biz bir hastalıktan korkuyoruz ama" dedi, "inşallah o çıkmaz." Dedi. Ee biz o hastalığı hiç tanı mıydık, bil miydük. İlk kez duydum ben o hastalığı orada. Söylüyor ama, kötü bir hastalık olarak tanımlamıyorum. Böyle bir şey net değil, dedi bu tahlili gönderelim, sizinle görüşelim dedi. Tahlil ama çocuk o zaman iyiydi. Yani biz götürdük çocuğu, yani yürüyordu şeydi arada bir rahatsızlanıyordu. Tahliller işte bayramda çıktı. Tahlil sonuçları, aradılar bizi çıktı diye. Biz çocuğu aldık, geri gittik üniversiteye. Doktor bizi işte çocuğu dışarı çıkarttı. O acıyı hocam, her şeyi unutmuyorum ama o acıyı hiç unutmuyorum. Ben şimdi o çocuktan sonra psikolojim alt üst oldu. Şimdi yani hani akşama bana deseniz, siz ne yediniz akşam deseniz ben hatırlamıyorum onu. Öyle zekamda öyle şeyler var, ama o çocukla yaşadığım hiçbir şeyi unutmuyorum. İşte çocuğu dışarı saldık. Doktor dedi, "annesi" dedi, "ben sana" dedi "bir şey söyleyeceğim" dedi ve dedi "korktuğumuz şey!" Dedi. "****" Dedi. "Neymiş hocam? Bu" dedim ben. "SSPE hastalığı diye bir hastalık" dedi. "Bu" dedi, "İleride yürüyemeyecek, konuşamayacak, yatalak olacak. Yiyemeyecek, içemeyecek, sizi bile tanımayacak" dedi. "Böyle şeyler olacak" dedi, "ileride ama bir ay sonra, ama iki ay sonra, beş ay sonra, biz buna bir şey veremiyoruz" dedi. "Bu çocukta bunlar olacak" dedi. Biz orada yıkıldık zaten. Dedim "Hocam böyle demeyin! Almanya'da, dışarıda, neredeyse tedavisi bunu söyleyin! Tek bana siz bunu demeyin!" Dedim. İlk çocuğum, yanımızda çok kıymetli. Öyle bir akıllı çocuk ki, ben sana anlatamam çocuğu da hocam. Öyle bir akıllı çocuk ki! Gözüne birebir baktığımda yapma demek istediğimi anlayan, orada yapan, onun küçüğü vardı asla, arasında dağlar kadar fark var. "Yok! Dedi. "Hiç yapacak bir şey yok annesi" dedi. "Çocuğa" dedi "şey yapmaya çalışın" dedi, " ama bilemem sürelerini" dedi.

Ben düşmüşüm orada zaten. Eşim bayıldı, ben bayıldım. Çocuk geldi bize sarıldı. "Anne niye ağlıyorsunuz? Anne niye ağlıyorsunuz? Ne var?" Diyor. Ben diyorum ki: "annem bir şey yok. "****" başım ağrıyor da annem" diyorum. "Anne" diyor "siz öyle ağladıkça" diyor, "ben ölürüm" diyor, "ağlamayın, ağlamayın!" Derken... İşte sonra ilaçlara başladılar. Çocuğun ama çok sürmedi bu yatalak olması, 15, 20 günü buldu. 20 günün içinde çocukta hiçbir şey kalmadı hocam. Bitti, hepsi bitti. 20 günün içinde, konuşma da gitti, yürüme de gitti, yeme de gitti, içme de gitti, ilaçlara başladık. Durumumuz çok iyi bir şey de değildi, o zamanlar ilaçlarını da bulamıyorduk çocuğun. Dışarıdan getirttiriyorduk haplarını. Arabamızı, işimizi, hepsini kaybettik. İşte "tek çocuğumuz iyileşsin" dedik ama olmadı. Hepsini denedik olmadı. Dokuz sene yatalak kaldı hocam. Hep böyle, evliliğimiz sekiz yıl olmuştu zehir zindan oldu bize. Hiçbir, yani sekiz senelik evliydik zaten düştü bu hastalığa, dokuz sene de yatalak kaldı. Dokuz sene biz bunu, her şeyden elimizi çekmiştik. Tek deydik başka bir şeyimiz yok! Neredeyse hoca var, artık o doktorlardan da umudumuzu kestik. Hocalara, ziyaretleri, şıhlara... Doktor çünkü bitirdi benim bütün umutlarımı. "Hiç yapacak bir şey yok!" Dedi, yani yok. "Siz bunu boşa..." Dedi. "Dışarı dedim, şuraya, buraya..." "Yok!" Dedi.

"Kendinizi boşa harcamış olursunuz" dedi. Hepsini denedim hocam, hepsini denedim, olmadı. Hocalara, şihlara, ziyaretlere, hep yatırıyordum, hep diyordum ki "inşallah bir gün ***** kalkacak! Anne kahvaltı hazır mı?" Diyecek. Umutla uyanıyordum, ama olmadı. Dokuz sene ben bunu bekledim. Dokuz sene olmadı, işte kaybettik. Aha sekiz sene oluyor kaybedeli biz hocam, hala aklımızda, hala fikrimizde, hala unutmadık, unutamadık da ama çok acılar çektik ya, çok acılar çektik. Yani senemiz hastanede geçti. Artık yani evimde, evimde oturamıyordum. Getiriyorduk, hastanede yatıyordu, 10, 15 gün hep ateşi yükseliyordu, hep enfeksiyon kapıyordu. Getiriyorduk, iki gün, üç gün geri aynı hastanelikti. Böyle bir dönemler atlattık ama bize de hiç kimse doğru bir şey söyle... İlk başta dediler. "Bu hastalık aşından gelen bir hastalık" denildi bize. Sonra geri inkâr ettiler bunu. Aşısı yapılmamış, yok bayat aşı yapılmış, yok ne bileyim eski aşı yapılmış, şöyle olmuş, böyle olmuş ama kimse bunu araştırıp da bir şeyini bulamadılar. Bulmadılar. Şimdi bizimki öldü ama daha da düşen var. Daha yakalanan var. Daha öyle hastalar var. İnsan keşke yani biz yandık, bütün anneler, babalar da yanmasın istedik. Ne yaptık biz? Elimize de bir şey geçmedi yani. İnşallah bulunsa sevineceğiz bunun şeyi. Bu acı hiçbir şeye benzemez bir acı. Aynen inşallah! Allah'ım herkese de çaresini versin, böyle acılar yaşatmasın. Rabbim hep mutlu etsin! Ciğer ateşi çok kötü bir acı. Ee şimdi onun küçüğünü biz, onun küçük abisi zaten arasında bir yaş var. Nişanladık, evlendireceğiz ama ben hep düğünlere gidiyorum. Hep onun acısıyla, hüznüyle, ***** olsaydı, şimdi onu da evermişim, çoluğa, çocuğa kavuşmuştu.

Acılar yaşatmasın ama düğün yapacağım, şey yapacağım, onun hep acısı, hep içimde. Hep onun yokluğunu hissediyorum hep böyle şeyler inşallah Allah'ım kimseye böyle acılar yaşatmasın hocam, yaşatmasın. İşte böyle bir acıyla şimdilik sürdürüyoruz hayatımızı öyle. Unutmadık. Ne yapalım bilmiyorum, yani elimizden gelen de bir şey yok yani. Çok arkadaşları tanıyoruz, çok gidip geliyorduk Antep'te de böyle hastalar çok yani, anneleri, babaları gördükçe ben içim sızlıyor. Ne halde çocuklar da çok heder, anneler babalar da ölüyorlar karşısında. Bilmiyorum ne yapalım işte. Çok acılar çektik, gençliğimizi öldürdük yani. Gençlik yaşantı bizde olmadı, olmadı. Psikolojim zaten alt üst. Şimdi en ufak bir şeyi kaldıramıyorum öyle psikolojim bozulmuş ki. Yani iki tane daha küçüğüm var şimdi ondan sonra da oldu. Biri 12 yaşında, biri 10 yaşında. Abilerini bilmiyorlar. Ama ben bahsettikçe onlar da hep hüzünleniyorlar. Sırtımı taşıyorlar. Abiniz böyle yaşadı, hep resimleri var, şeyleri var videoları. Allah'ım kimseye öyle acılar yaşatmasın hocam, bilmiyoruz. İşte hayatımızı sürdürüyoruz böyle sıkıntılarla, çilelerle. Öyle ne yapalım işte bilmiyorum. Kızıma "oku" dedim, "kızım, oku da devlete, millete bir yardımın olsun! Bir faydan olsun!" İşte küçüğünü okuttuk. Hemşire oldu, hemşirelik yapıyor. Oğlanı okutamadık. Oğlan küçüğü, şoförlük yapıyor. O da onu bitirdik, biraz onu öldü diye, öyle hasta diye onu biraz şımarttık hocam.

O da bize biraz çileler, acılar çektirdi. Ona yüz verdik, şımarttık diye o da şey çocuk oldu da Allah'ım bundan sonra inşallah düzeltsin. O öldü sanki bu da ölecek, buna da bir şey gelecek aman bu da mı onun gibi olacak? Diye onu hep böyle şey ederek, korkarak büyüttüğümüz için çocuk şimdi çok haşarı, çok şey. Rabbim inşallah daha kötüsünden korusun. Öyle bir hayatımız var işte sürdürüyoruz, bu şimdi de eşim iki işte, üç çocuk böyle. Bir hayat sürdürüyoruz. Allah'ım kimseye böyle acılar yaşatmasın. Biz yaşadık hiç kimse yaşamazsın. İnşallah da sevinirim, öyle bir tedavisi çiksa, bulunsa, böyle bir şeyler olsa, devlet inşallah bir el atsa, Rabbim şey yapsın, yani tüm anneler, babalar da yanmasın bizim gibi. Başka bilmiyorum ki hocam işte böyle yani ne anlatayım (gülüyor). Ee işte böyle.

Çok zordu hocam, çok zordu. Daha işte zaten öyleydin. Benim adam hasta, üç senelik hastaydı. Bir kızım oldu. Gidip aldırılmayı düşündüm. O da istemeyerek yani bir çocuğa hamile kalmıştım, üç aylık. Dedim "****"e mi bakayım? Ona bakayım? Tektim. Ailem zaten burada yoktu. Ben köyden Antep'e gelin geldiğim için kimsem yoktu yanımda. Zaten bakımı zordu, zordu. Onu ben evde fizik tedavi yaptırıyordum. Üç sene, dört sene de zaten fizik tedaviye götürdüm getirdim okullara. Dört sene götürdüm artık sonra rapor vermediler. Sen bunu boşa eziyet ediyorsun. Kucağında indiriyorum, merdiven, benim evim şeyli değil hocam, yani öyle asansörlü değil. İndirip çıkarıyorum. Belimde fitiklar oluştu, belim rahatsız oldu. Ee 18 yaşadı "****." 18 yaşadı. Ben kucağında indirip, kucağında çıkarıyorum. Kendi de rahat edemiyor. Sonra üç sene sonra doktorlar da rapor vermediler ona. "Bunu boşa götürüp, getiriyorsun. Sen de ona da eziyet, sana da eziyet!" Gerçekte yani ben dört sene, üç sene götürdüm, hiç çocukta bir değişiklik olmadı. Eller, ayakları kasıldı. Hepsi böyle, ellerini hiç açamıyordu, ayaklar kasıldı. Hep evde ben yaptırıyordum. Evdeki de işte çözüm olmadı mı nasıl olduysa heder oldu çocuk! Heder oldu. Allah'ım kimselere acı vermesin, vermesin hocam. Çok kötüydü yani. Çilelerden dokuz sene gene de her şeyimizi bırakmıştık, hepsini ona adamıştık. Yani hiçbir şeyimiz yoktu. Öyle sosyal yaşantı, gezme, tozma... Hiçbir yere gitmiyorduk. ...'siz de asla zaten. Gidecek olsam yanımdaydı, başımızın tacıydı. Götürüyorduk kucağımızda, bebeğimizdi o bizim. Onun en ufak bir gülmesi bize dünyaları bağışlıyordu ama bilinçli mi gülüyordu, bilinçsiz mi gülüyordu? Bilmiyorum ama hep gelip çağırırdım "annem, canım" dediğimde, gülücük atardı ama. Sanki zannederdim, dünyaları bana bağışlıyor. Öyle yani hep babası gene öyle kucağına alır konuşurdu onu. "Babam bir gün iyi olacaksın! İnşallah ayağa kalkacaksın. Seninle şuraya gideceğiz, buraya gideceğiz," dinlerdi, dinlerdi, böyle gözünün içine bakarak gene bir 'ihhh' çekerdi ki! Ben o zaman erirdim zaten hocam, eriyordum yani. Acaba demek istediği mi vardı? Anlatamıyor mu? Bilmiyorum. Çok

şeyler yaşadık hocam anlatılmaz, yani anlatsam senelerce sürer bunlar. Bilemiyorum yaşadığımız acıları çektiklerimizi, Allah'ım kimselere çektirmesin hocam.

Çok acılar yaşadık. Çok çaktı, çocuğum da çok çaktı. Yoğun bakımdaydı zaten son günlerini hep şeye, yoğun bakıma alıyorlardı. Orada zaten gününün yarısı, senesinin yarısını orada geçiriyor çocuk. Artık alışmıştı doktorlar, gidiyorduk biz "yine mi geldiniz, yine mi geldiniz." Dedim "bir türlü çekemedi hastaneden ayağını hocam!" Derdim. Tanıldılar, hepsiyle şey oldular, yani arkadaş oldular. Bilmiyorum Allah kimseye yaşatmasın öyle şeyler acılar. Ee o aralar ilaçlarının bulunmaması, ilaçları tabii dışarıdan getirttiriyoruz, ilaç bulunmuyor, vermiyorlar. Şimdi hani belki öyle değildir ama biz çok şeyler çaktık. Bizimki o seneler çok kötüydü. Bulunmuyor, ilacı bulamıyor. Çocuk kasılıyor, kasılmalar, havale geçirmeler, elimizde bayılıp gidiyor çocuk bilmiyorum hocam ya! Allah'ım inşallah bir tedavisini bulsun artık bu hastalığın, yani bütün anneler yalnız acılar bitsin diliyorum. İşte böyle bir hayatımız var hocam. Allah kimseye yaşatmasın bizim yaşadıklarımızı. Çok kötü, çok kötü. Durum olarak da işte şimdi çocukları büyüttük artık büyüdüler. Allah'ım bunlara sağlık ve sıhhat versin inşallah hepsine de... Gözümüz korktu, en ufak bir ateşleri çıksa ben sabahlara kadar başlarında oturuyorum. "Aman bir şey mi olacak? Aman ak'mi olacaklar.?" Artık yani onu bırak, bunlardan korkuyorum. Öyle bir şey mi olacak? Aman aşılarını dört dörtlük yaptırıyorum, aşından dediler. Aman aşılarını bir gün şey bile olsa geçirmiyorum aynı gününde yaptırıyoruz ki; çocuklar bir daha öyle yaşam yaşamasınlar.

Ne bileyim işte öyle bir hayatımız oldu hocam. Hayat kötü. Köy hayatından çıktık geldik ki, mutlu oluruz, şurada bir mutluluk, Allah'ım mutluluk vermiyorsa, vermiyor yani. Yani yeni evlilikte, baharımızda düştük bir acının içine, çile, acı derken, senemizi öyle atlattık, şimdi psikolojimiz bozuldu, eşimde öyle, bende öyle. Hiçbir şeyden bir mutlu olamıyoruz yani hep orada bir kırıklık, bir hüznün, birkaç şeyi orada sanki canımın yarısı onda yani gitti öyle. Ne bileyim hocam, bilmiyorum işte.

Valla çocukluğum güzeldi hocam. Ben ne bileyim, şey bir ailenin içindeydim. Tek kızdım yani babam da ailem de orada durumları da şey değildi, öyle güzeldi. Köyümüzde güzel yeşillikli, fıstıklı, zeytinli bir köy, sulu yer. Köy hayatımız, güzeldi e işte yani çok şey bir zorluk geçirmedik köyde. Güzel köyümüz güzel. Şeylen büyüdüm, okudum, ilkokula kadar okuttu babam beni. Onda okuma diye şey yok. Kızlar okumaz diye bir şey vardı o senelerde. Beşinci sınıfı zor okudum, çıkarttı babam beni yarıdan. "Okusun, mokusun yok, kızlar okumaz!" Okumadı işte. 19, 20 yaşında da aile görüşüyle, teyzemin oğluya evlendirdiler beni. Yabancı değil. Eee biz onda bir şey diyemiyorduk. Kime verirlerse, onunla. Öyle bizde sevgi, aşk, şöyle böyle bir şeyler yoktu. Öyle

ne derlerse, büyüklerimizin şeyinden evlilik yaptık. İşte zaten dediler evlilik, yani akraba evliliğinden mi böyle bir şey var diye geri sonra test yaptılar, yok denildi hocam, öyle bir şey de çıkmadı yani. Evliliğimiz güzeldi. Dört erkeğin bir kız, kızıydım yani. Onun için el bebek, gül bebek kıymetliydim yanlarında. Babam, annem, ailem öyle çok severlerdi işte.

Babamı da genç yaşta kaybettim hocam. Ben babamı, 46 yaşında kaybettik. Babam şeker hastasıydı. Epey çekti. 15, 16 sene şekerle şey yaptı. Genç kaybettik yani işte öyle bir şey bütün bizde de soyaçekim şeker hastalığı ailede, ailemizde hepsinde var. Şimdi ben de 10 senedir var şeker, tansiyon aynen hastalıklar var. E kardeşlerim de var, küçüklerim de var, büyüklerim de hepsinde şeker diye şey tansiyon, hepsi var yani bizde. Öyle bir yaşantı sürdürdük işte hocam. Köy hayatımız güzeldi. Köy yine de güzel, yine güzel hocam. Yeşillik, güzel... Gelin sizi bir gün misafir edelim (gülüyor). Fıstıklarımız, zeytinlerimiz, zengin bir köy orası. Şey olarak bakım olarak sulu bir yerler, güzel. Köy hayatı bence şehirden daha güzel hocam vallahi. Yaşamayı da düşünüyoruz, köyde de biz şimdi biz bir bağ evi yaptık. Vallahi gidip kalmayı düşünüyorum artık. Burada yani şehir hayatı güzel bir hayat değil. Pislilik her şey var hocam burada, her şey var yani. Biz dün kapımızın önünde burada Antep'te oturuyoruz, olacak şeyler değil. Ben camdan baktığım yerde bir genç, 17, 18 yaşındaki kızını üç tane genç zorla arabaya bindirdi, çekerek, çekerek, çekerek arabaya bindirdi, aldı gittiler. Gözümüzün önünde ya. Böyle bir şeyler olabilir mi? Şimdi hiç yani oturulacak, durulacak gibi değil buralar. Yani biz önce duyardık İstanbul'da böyle olaylar oluyor, şöyle oluyor, böyle oluyor, bize yalan gelirdi. Antep şimdi İstanbul'dan kalmaz. Antep'te çok şeyler oluyor. Kaçırdılar kızını. Ben hemen polisi aradım, plakasını çektim arabanın. Polise hemen dedim şeyini verdim plakasını verdim hemen aradım polisi de inşallah tutmuşlardır. Çok acıdım kıza. Sürükleyerek, sürükleyerek parkın içinden çektiler, indirdi götürdüler. Hayat bilmiyorum çekilmez oldu yani. Çok kötü şeyler oluyor, Ne oğlanlara ne kızlara güven, güvenç kalmadı. Bilmiyorum iyisi olur inşallah, Allah'ım hayırlısını bütün uşaklarımıza hayırlı kaderler versin de. Korkuyoruz böyle şeylerden, zaman kötü oldu, geçim zor oldu, zor her şey, işler zor hocam zor. Ya işte öyle bir hayat!

Ben 25 sene oldu hocam Antep'e geleli. 25 senedir Antep'teyim. Evet. 94'te evlendim. 94'ün, onuncu ayın 30'unda evlilik yaptık. Ondan beri Antep deyim. 94'te zaten evlendim, 95'te "****" doğdu. İşte bir sene aralıklarla üç tane çocuğumuz oldu onda. E sonra geri ondan sonra işte bir tane daha oldu çocuğumuz. İşte öyle. Şimdi dört çocuğum var. İki erkek, iki kız. İşte oğlanı nişanladık, kız da daha düşünmüyor evlenmeyi. Öbürleri de küçükler. Artık dedik bunları da evlendirelim, şeylerini bulsunlar, onlarda yuvalarını bulsunlar dedik. Yine de hayatımız var hocam işte.

Değiştii hocam değiştii sonradan değiştii. Aynen hani 10 sene bir Şey yoktu, böyle bir Şeyler ilk 10 sene, evlendiğimiz sene. 10 seneden sonra çok deęiŐiklikler var çok, çok. Hatta hele Şimdi grmediklerin; adam öldürmek, vurmak, kırmak, ya zaten benim grmcemin çocuğu, bak yani benim akrabam da olsa, abi cezasını çeksin. Geçenlerde bir Suriyelilere taktılar, Suriyeliler Antep'e gelemez, gidemez. Niye burada koymuŐlar. Öldürdüler Suriyeli bir arkadaŐıyla grmcemin oğlu. 45 sene gün aldı. Alsın! Vallahi dedim. Yani o da can, onu nasıl öldürüyor? Öyle bir Şey var mı? Bıaklayarak ldrmuŐlar. Daha kaç? 30, 28 yaŐındaymıŐ ocuk. Aha öldürdüler, ocuk gitti. İŞte gün aldı, o da 45 sene yani çeksin cezasını. Böyle Şeyler önce hiç yoktu ki hocam. Adam öldürmek falan böyle bir Şeyler yoktu Antep'te. ldryorlar da vuruyorlar da hırsızlık da hele Şu uyuŐturucu hocam geinilecek durumda değil, çok kötü, ortam çok kötü. Aha karŐıya bakıyorsun elinde neler içiyorlar, ellerinde her uyuŐturucu var. Ben artık yani küçüğü m büyük zaten büyüdü de o da çok bir ara çok çıldırdı. Şimdi küçüğü korkuyorum, küçük oğlan var, dokuz yaşında, "aman annem! Aman aman aman aman" ardından dolaŐıyorum. Aman dışarı çıksa ben de ineyim beraber, yukarı çıksa ben de çıkayım ki Allah esirgesin, uyuŐturucu Şeyi çok kötü hocam çok. Her yerde var yani. Antep çok kötü oldu. Allah'ım artık kafalarını aydırsın hiç buna da bir çözüm bulmuyorlar, ilgilenmiyorlar. Bunu yani bir yapmaya çalıŐan yok. Yani bütün gençler, uyuŐturucudan ölen genç çok hocam. Burada sızıyor, ölüyor, bir bakıyoruz, orada ölmüŐ bir bakıyoruz, Şurada lmŐ. Hep uyuŐturucudan ölüyorlar. E buna da çözüm bulunmuyor hocam. Hiç kimse ne ilgileniyor ya, ya tamam hiç böyle bir Şey yok yani. Yasak konsa tutulsa, yok yapılsa. Bunu yapanları Őikyet ediyorum. Ya ben özellikle arıyorum. "Bak burada uyuŐturucu satıyorlar, burada içiyorlar!" Ben polisleri arıyorum. Sizin evladınız yok mu? Yani niye sahiplenmiyorsunuz? Çekin, götürün, atın cezasını çeksinler artık, ben aradığım çocuğu arayayım. Ben poliste, götürüyor polis, bir gün m iki gün m tutuklu hocam bir bakıyorum ocuk geri sokaklarda geziyor. Ya bunu niye bırakıyorsunuz ki? Geri aynı yapıyor o iŐleri. İçiyor da satıyor da. E kendi değil, bütün gençleri zehirliyor. Bir de 12, 13 yaŐlarında çocuklar bakıyom, ellerinde uyuŐturucu geziyor yani bu olacak Şey mi? Çok deęiŐti Antep hocam, çok deęiŐti. Allah'ım inşallah bir yoluna koysun. Yani bir de virüs de Şimdi bir de virüs var. Virüs korkusundan Şimdi bizde işte grmcemde virüs çıktı, aldılar içeriye. Aynen bizde de Şey var, yasakladılar 14 gün dışarı çıkmayın, yasak koydular, onunla irtibata gemiŐsiniz diye. Yatıyor hastanede, teyzemin kocasıyla. Bir de virüsten bilmiyorum insanları Şey olduk gittik, nasıl olacak biz de bilmiyoruz hocam. Bir sıkıntı işte Antep'te, bir sıkıntılar var a böyle çok sıkıntı. Antep'te de çokmuŐ virüs diyorlar. Yasağımız var, dıŐarıya da çıkmıyoruz.

O zaman da işte hocam, ondan bu yasaklanacak da bura alınacak da o zaman çalışanlar işte bulaştırıyorlar. O çalışanlar evden gidiyor geliyor. O zaman yasak yok. Sağlıkçılara yasak yok. Yok yani, yasak yok. Ee bizim kız şimdi hemşirelik yapıyor, anne diyor, kaç tane orada virüs var? Ben kronik hastayım, e ben kızlan aynı evde kalıyorum. E bu bana bulaşmasa, bulaşacak ki. E ben dedim geçen gün aradı Sağlık Bakanlığı'ndan beni aradılar "dışarı çıkmayın" diye. " Hocam" dedim, "kız da çalışıyor, hastanede çalışıyor." "E, o çalışabilir." E o çalışır da o bana o zaman hastalık getirecek dışardan. Benim öyle ayrı kalma bir imkânım da yok. Bu nasıl doğru oluyor? Ben o kadarını bilmiyorum yani. Onlara yasak yok. Nasıl olacak? İnşallah Allah'ım yok etsin şu hastalığı da bir bizi rahatlatсын vallahi. Bir çıkmazdayız hocam, bir çıkmazdayız. Çalışıyor her gün, günlük gidiyor evet. Gidiyor ama işte hep virüslülerin içinde. Gidiyor günlük, yok, onun şeyi yokmuş. Onun yasağı yok. O çalışacak ki, bilmiyorum. Nasıl doğruysa? Ne kadar, ne kadar doğru? Ben de onu çözemiyorum yani. Allah'ım inşallah bütün hastalara şifa versin de.

Vallahi mahallemizde zaten biz önce de bir öyle mahalleden irtibatımız yok hocam. Herkes, biz zaten kendi dairemiz, burada hepimiz iç içeyiz. Kayınvalidem, kaynanamgil, e o şey görümcelerim var iki tane, elim var. Bizim pek öyle mahalleyle bir şeyimiz yok, irtibatımız yok. Biz çıkmayız, öyle camdan mı gördük, bir selamlaşırız. Öyle evlerine gitme, biz çağırma... Biz de öyle bir şey yok. Uzağız yani şeyden mahalleden öyle bir ilişkimiz yok. Mahallede zaten çok öyle bir şey yok yani. Yoktur öyle bir irtibatımız yok mahalleden de... Mahallemiz güzel ama. Biz bu mahallede 15 senedir oturuyoruz. Öyle bir kötü biri de yok, alıştık da buraya. İşte 15 sene oldu biz buradayız, bu mahallede. Aynen bir şeyimiz yok yani kötü bir şey yok. Mahalledekiler de iyiler yani çok, tanıdık artık akraba gibi olduk. Ama gene de öyle ilgilenmiyoruz, gidip gelme yok yani bizde. Aileyiz, aile, beş katlı apartman, iki görümce, iki elti, bir kaynana biz aynı apartmandayız. Aynen beraberiz, şeylerimiz yani, biz anca onlardan zaten iner, çıkarız birbirimize. Öyle dışarıyla bir ilgilecek şeyimiz yok. İlgilenmiyoruz yani mahalleden. Aynen öyle, aman gereği yok hocam. Vallahi kimseye bu zamanda güvenç yok! Güvenemiyorsun da yani. Bilmiyoruz işte.

Eşim nakliyecisi hocam."****" diye bir şirkette nakliyecilik yapıyor. Aynen işi, o da 10 senedir hemen hemen aynı işte çalışıyor yani serbest, dükkânı var kendinin, gidip geliyor evet.

Vallahi sıkıntıdayız hocam. Şimdi şimdi şey yok desek, yalan olacak. İşler bu son şeyden sonra, bu 15 Temmuz'dan sonra işler çok kötü oldu. Bütün şey çıktı Fetocular, ne bileyim ne, çok çalıştığı fabrikaların hepsi, çoğu, çoğu kapandı. Durumumuz çok iyi bir durum değil yani idare ediyoruz işte. Yani sıkıntıdayız aslında da Allah'ım inşallah yardım etsin, işlerimizi rahatlatсын da durumunuz çok iyi bir şey yok, iç açıcı değil hocam, işler kırık yani. İşler kırık. İyi olur inşallah!

Umudumuzda bekliyoruz Allah'tan bakayım. Ne bileyim iyi olur inşallah! İyi olur (gülüyor). İşte ne bileyim hocam.

Hocam işte onların büyümesi, o oğlandan sonra "****" öyle oldu diye işte küçük oğlan biraz kötü arkadaşlara takıldı. Biz ona çok yüz verdik. Ondan aman bu da böyle olacak, bu da böyle olacak, o öyle oldu, bu da böyle olur diye. Oğlan çok haşarı arkadaşlarını böyle şey oldu, dinlemez oldu bizi. Durumu kötüye gidiyordu da çok şükür şimdi bu aralar toplandı biraz. İnşallah bozulmazsa geri. Öyle bir hayatımız... Çok işi de yoktu, çalışmayı da çok sevmiyordu. Aynı biraz bize çok zorluklar yaşattı yani. Yaşattı da bilmiyorum şimdi iyi olur inşallah!

E öbür kızım işte okulu, okudu çok şükür işte. Hemşireliği okudu. Dersleri çok güzeldi. Oğlan Okumayı da etmedi. Her şeyi önerdik kendine, oğlum sana şunu yapacağım, bunu yapacağım. Liseye başladı bütün on zayıfla geldi eve. Yarıyıl tatili geldi, dedim "oğlum, sen bu durumlarda nasıl okuyacaksın? Nasıl edeceksin?" "Ben okumam. Ben okumayacağım, gitmeyeceğim." Okulu bıraktı yani, kaçtı okuldan. E derken, bir şoförlüğe başvurdu, tır, tır çalıştırıyordu, dışarı gidip geliyordu. Eşim de öyle aynı şoförlük de yapıyor yine. Öyle yani çok iç açıcı şey olmadı oğlan. Oğlan biraz bizi üzdü yani. Allah'ım der kine tama dertleri bitirmez ya! Öyle o sıkıntılardan kaybettik, o demeden bunun bir sıkıntılarını çıktı. Rabbim hani kulunu dertsiz koymazmış derler, bizde öyle olduk hocam. Öyle olduk, hep sıkıntılardan bugüne geldik. E onu öyle ettik, dokuz sene baktık. Daha onu toprağa verdik, aradan bir sene geçmeden bu aynı böyle yani çekilmez oldu. Bu öyle oldu. Onu derken, eyle eyle eyle, bu seneye dek biz onunla uğraştık. Bu bir, iki senedir belki düzelme var gibi. Kızdan çok şükür, Rabbim incinmedik. Allah'ım herkese de öyle kız evlatları versin yani, öyle hiç öyle bir şey, aha 22 yaşına geldi kızım, hiç böyle bir şey ağlayıp, incinmedik. Okudu çok şükür işine başladı. Öyle gidiyor. En küçüğüm kızım da gene maşallah 12 yaşında, imam hatip okuyor. Dersleri çok güzel, okumayı çok seviyor hocam, "hep hayalim, okumak" diyor. "Ben okuyacağım doktor olacağım anne" diyor. Dersleri de çok güzel yani maşallah öğretmenleri kendini çok seviyor. En küçüğümüz de üçe gidiyordu. O da dersleri çok güzel. İnşallah abisi gibi olmayacak, okuyacak hocam. Okuyacak inşallah öyle. Öyle çabaladık işte hayatımızı onlara bağladık işte onlara adadık, bari onu kaybettik, bunları büyütelim. Bunlar hayırlısıyla büyüsün, bir adam olsunlar. Öyle düşünüyoruz inşallah Rabbim yardım etsin. Bunları bir büyütüp şey yapalım bir yoluna koyalım öyle yani hayatımız öyle geçiyor, çocuklar da öyleler işte hocam. Çok bir şeyleri iyi olmadı işte.

Vallahi çocukken hayallerim (gülüyor), hayallerim, çocukken hayallerimin hiçbiri olmadı hocam. Ben hep okumak, hep böyle bir yere varmak istedim ama babam bütün hayallerimi yıktı. "Kız

okumaz." Babam biraz geri düş... Yani kafası daha geriyi düşünen biriydi. Ben okumak, hep böyle bir memur olmak, iş başında olmak, birine böyle hizmet vermek istedim. Ne bileyim okuyayım da zengin olayım da, altımda arabam olsun da öyle hayallerim çoktu hocam. Hep böyle ama hiçbiri olmadı. Hayallerimin hiçbirini gerçekleştiremedim. Hep hayallerim gözümde kaldı yani. Bundan sonra da olacağı yok hocam, olmaz yani. Geçti, hepsi geçti. Babam hepsini yıktı hayallerimin. Allah rahmet eylesin. Ama düşüncesi çok farklıydı, çok farklıydı. Yani kız çocuklarını çok şey görüyorlardı, bu kız çocuğu okumaz diye bir şey var mı? Beşinci sınıfa beni gönderdi, ama onu da dövüşe dövüşe. Artık, yani muhtar geldi, şu geldi de ille okuyacak, yoksa ceza vereceksiniz, öyle gönderdi beni beşinci sınıfa. "Baba" dedim, "okumak istiyorum, derslerim çok güzel" dedim. Öğretmen dedi, "bu okusun" dedi. "Kızınızı okutun, bir yere varsın, dersleri güzel." "Hayır, kız çocuğu okumaz!" dedi. "Okumaz, öyle bir şey yok!" Çekti aldı beni. Bütün hayallerimi de kırdı. İsteğiyle evlendirdiler.

Yani ne bileyim, ne gibi desem yani bir şeyimiz olmadı hocam. Bütün hayallerimi kırdılar. Ben de onun için çocuklarımla hayallerini kırmak istemiyorum. Hepsi de okuyacaksa okuyacaklar, hep arkalarındayım. Hep destek veriyorum onlara. "Okuyun, amanın oğlum, kızım, rezil olmayın." Bakın yani okuyan, bir ben iki dayımın, biri astsubay okudular, biri polis. Teyzem çocukları gene biri doktorluk okudu, biri hakimlik okudu hocam. Ben onlarla gurur duyuyorum. Çok güzel ettiler diyorum. Bak o da köyde büyüdüler, teyzemgil de köylerde, köydelerdi. Teyzemin bir oğlu vardı, giderdi, davarları falan vardı, davar yaymaya giderdi hocam köyde, köy hayatı. Oradan elinde defteri, kalemi, kitabı elinde hem davar yayıyor hem ders çalışıyor. Biz giderdik onlara, buz gibi oda, sobalı evler. Bizim evler böyle sizin gibi yani kaloriferli falan değil hocam. Soba yanıyor bir odada, orada ısınabiliyorsun. Çocuk soğuk odaya geçiyor, buz gibi oda kışın günü, bakayım ders çalışıyor, ben buna böyle öyle seviniyordum ki! "Abla ne yapayım, çalışmam gerek!" Çalıştı, hâkim oldu. Okudu yani. Öbür kardeşi gene öyle, davar yayarak, ağaca, işe giderek, ders çalıştı maşallah! O da şimdi doktorluk yapıyor. Bak çok güzel. Ben çocuklarıma, onları örnek veriyorum. "Bak! Kızım, oğlum bak! "****" i görüyorsunuz, "****" i görüyorsunuz, bak amcanı görüyorsunuz, nasıl güzel. Çalışmış, iş başında, elinde parası, arabası, her şeyi var. Kimseye bir muhtaçlığı yok. Siz de okuyun" diyorum. Sizin imkanlarınız da var. Yani siz ne diyorsanız ben onu yaparım ki; okuyun! Diye onları okumaya çalışıyorum hocam. İnşallah bunları okutacağız, inşallah. Öyle, okusun bir şeye varsınlar yani işsiz, güçsüz. Aha bizim oğlan okumadı, bir şoförlük yapıyor. Ben bunu evereceğim ondan da korkuyorum. Ben buna ev tutup, kiraya koyacağım, bu yapabilecek mi? Geçindirebilecek mi? Evinin kirasını verebilecek mi? Korca korca hani ben yapayım ama içimde hep bir burukluk, bir sıkıntı, bir... Oğlum yapabilecek misin? Yapabilecek misin? İyi verebilecek misin kirayı? İyi benim de evim yok ki! Ben diyeyim ki, getireyim "oğlum sen benim

evimde kal." Ben yok, benim bir dairem var, o da kayın babamın evi, ben oturuyorum. Onu koyacak şeyim de yok yani, durumum yok. İnşallah ki yaparlar. Ben de ele güne şeye karşı huzursuz oluruz, daha karşıdan da kötü oluruz hocam yapamazsa. İnşallah bir umut! Bir umuttan çıktık yola. İnşallah umutlarımız güzel olur. Öyle yani, okusunlar, şey olsunlar, bu okumazsa... Okumayan bir iş yapamıyor ya zamanla aç kalıyor vallahi. İş bulamıyor, iş yok. İş yok oturup da yani bir iş başına geçip aha bir doktor ol, bir öğretmen ol, bi... Yani ol, yani ol. Bir devlet memuru olmak güzel bir şey. Onun gibi var mı? İnşallah okurlar, eyle bekliyoruz.

Evet hocam. Evlenecek işte bayramdan sonra, bayramın beşine kınası, işte yedisine de düğün diye düşünüyoruz. Öyle işte eşyalarını düzmeye çalışıyoruz. Evlenecek de inşallah, evini geçindirecek mi? Bilemeyecek mi? Bilmiyorum hocam. İnşallah geçindirir, geçindirir yani. Bir şeyden çıktık yola. Aynen. Yok hocam, o da aile görüşü oldu. Aynı, biz bulduk.

Onun bir tane sev...Hocam iki, üç sene evvel, deli, cahaldı ya. Bir tane buldu. "Beni nişanlayın." Kız daha 16 yaşında, kendi 19 yaşında. "Nişanlayın, nişanlayın, nişanlayın yoksa kaçıracağım bu kızı." "Siz bana yüzük taktımsa, taktınız, takmadınız ben bu kızı kaçıracağım." Allah'ım nelerden korkuyoruz, babası yok, "ben, ölse de ben onu almam" diyor. "Öldürsün kendi kendini, almayacağım. Dedim böyle olmuyor. Biz de kork... Gözümüz de korkmuş! Bir yüzük taktık, üç ay sürdü hocam, döküldük, saçıldık üç ay sürdü nişanlaması. Kız diyor "siz almazsanız, ben kaçırım bununla." Oğlan diyor "siz almazsanız, ben kaçırırım kızı." Yüzük taktık, işte üç ay sürdü, bitti iş. E bunu da dedim, "ben artık senin bulduğunu almayacağım." Yani aha sen buldun, nişan taktık, ben döküldüm, saçıldım, sen geri döndün üç ay sonra.

O da akraba, benim eşimin amcasının kızı aldığımız. Aile görüşüyle oldu zaten şeyler de. Hani şimdi seviyorlar gene birbirlerini (gülüyor), seviyorlar yani isteyerek. Hani gene biz sorduk, "oğlum, ha bu kızı biz sana uygun görüyoruz. Sen de tamam dersin" diye. Yok, tamam dedi. E kız da yani gönlü olarak, aldık işte bir yüzük taktık. Evlenecekler bakayım mutlu olurlar inşallah. İnşallah evlendireceğiz bakim. Hocam şimdi düğünler şey yaa, yasak diyorlar ya. Hani oynamak şey, kalabalık yasak. Kız evi biraz anlayışlı davranmıyorlar. Biz dedik: "nikahtan çıkaralım." Siz de istiyorsanız kız arasında yani bir kız kınası yapın, çıkaralım. Yok, düğün salonu istiyorlar. Bizde düğün salonu tuttuk ama yani kalabalıklan olmayacak. Mecbur şeyi kınayı, düğün salonu yapacağız. Nikahtan olacak düğünde. Nikahtan çıkaracağız, öyle diye düşündük işte öyle yapmayı. Ama nişan da yapmıştık kendilerine hocam. Sekiz ay önce büyük ve aynı düğün salonunda nişan yaptık. Onda daha şey yoktu, ortam düzgündü. E kızım benim oynamak, ney ya... "yenge gözümde kalır, benim gözümde kalır." Kızım dedim, "ne gözünde kalıyor?" Yani zaman kötü abi tüm virüs yağıyor her yerde. Kim gelir? Yani düğüne gelinmez. Gelmecinler de. Ben yani kırılmam, zaten

onlara hastalık yağıyor abi biz de korkuyoruz dışarı çıkmaya. Aynen işte, yine tuttuk düğün salonu tuttuk, kına yapacağız. İşte öyle çıkaracağız hocam, düğün yapacağız (gülüyor). Ne yapalım? Hayırlısını versin Rabbim, işte öyle bir düşünüp çıkaralım dedik düğünü. Evet şimdi de hayallerim var hocam (gülüyor). Çok hayalim var ama hocam acaba gerçekleşecek mi? Hani ben oğlumu evlendireyim. Yani oğlum, gelinim huzurlu olalım, mutlu olalım, gelsinler, gitsinler. Ben de gideyim, geleyim. "***" oğlum diyorum, "seni evlendiriyorum, sabah bir kahve yapmaya, kahveye çağırır mısın acaba beni?" diyorum. "Dökülüyorum bak bu kadar ben senin için diyorum, nelere katlanıyorum oğlum," diyorum. Gelinim de iyi olur, gelin acaba iki bardak çay pişirir, bana getirir mi? Acaba olur mu? diyorum. Hep onları hayal kuruyorum hocam. Acaba evi mutlu olurlar da ben oraya giderim, kendileri bize gelirler, yemeğe çağırırım, kendileri beni mi yemeğe çağırır? Huzurlu bir yuvamız olur mu? Diye düşünüyorum. İnşallah olur. Olur diyor. Gelin şimdi bana öyle şeyler veriyor ki hocam. Biraz yağcı, kendi de yağcı (gülüyor). Geçen gün aradım. "A evini tuttum kızım" dedim. "Gittim kaporasını verdim, geldim" dedim. "İki sokak öteden" dedim. "Ee bizi artık kahveye çağırırsın, kahvaltıya çağırırsın" dedim. "Oy! Oy! Kurban olayım yenge, kahveler, kahvaltılar, kurban olsun sana (gülüyor). Kurban olsun, ben sana daha büyük hayallerim var!" Diyor. "Daha güzel hayallerim var" diyor. "İNşallah kızım, inşallah" dedim. "Siz mutlu olun da ben sizin bir şeyinizi de istemiyorum" dedim. "Huzurlu, mutlu olun" dedim. İnşallah Allah'ım huzur, mutluluk hepsine de versin, bizimkilere de.

Mutlu olsunlar da hocam bir şeylerini de... Gene "siz mutlu olun, bana bir şeyinizin gereği yok" dedim. İnşallah diyor. İnşallah, İnşallah. İşte öyle, dur bakayım bir hayallerimiz var. Bekliyoruz olursa inşallah. Ne diyelim? Gideriz diyoruz Hocam inşallah. İşte oğlanı ben everirsem inşallah, köyde de küçük bir bağ evimiz var. Gidip diyorum, köyde iki, üç koyun alacağım, iki, üç keçi alacağım hocam (gülüyor), doğal yaşayacağım bundan sonra. Burada biraz şey oldu. Sütümüz, yoğurdumuz, yumurtamız kendimiz olacak. Kendim yapacağım. Öyle bir düşüncem var. Köyüme gideceğim diyorum, bostan yapacağım; patlıcan, biber, domates bahçemizin içine, evimizin bahçesi var. Orada da diyorum, keçiyi, sütü sağarız, peynir yaparız, yoğurt yaparım. İnşallah böyle şeyleri de biliyorum hocam, yaparım. Öyle hayallerim de var. Köyde çok oturduk. 25 sene oldu Antep'e geleli. Antep'in de çok tadı tuzu kalmadı hocam.

Köy hayatı daha güzel, çamlık, ağaçlık, temiz hava, orası güzel, bir de böyle bir hayalim de var. Gitmek...şu oğlumu işte everip bir sene bir şey yaparsam, kızı da diyorum evlendireyim. Ondan sonra iki küçüğü alıp gideceğim hocam. Bunların şimdi korkusuna kızı evde tek bırakamıyorum zaman kötü. Oğlan da evde tek kalamıyor hocam, bırakıp gidemiyoruz. E işte, onları işte evlendirip inşallah yuvasını kurarsam ben çekip köye gideceğim yani. Hayalim o, şimdi gidip geleceğim,

kalacağım. Temiz hava, mikrop yok, toz yok, şey yok. Çok güzel. Küf, küf, küf...biz şimdi biz burada yanıyoruz sıcaktan. Beter sıcak. Ama orası öyle değil. Köyün ağaçlar çok. Hele bir rüzgar esiyor, üşüyorsun. Yani sen duramıyorsun balkonda falan. Aha böyle yarım saat duruyorsun üşüyorsun, geri içeriye kaçıyorum hemen. E temiz hava, güzel hava dururken yani Antep havası güzel değil hocam. Hele kışın hiç durulacağı yok Antep'te. Duman, sis, pis yani bir astım hastası boğuluyor dışarı baktığı gibi. E buradaki pis hava, oradaki yerde doğal yaşamak güzel hocam. Biz evimizin de altı şey, öyle davar besleyecek, tavuk besleyecek yerimiz var. Aynen diyorum, içine üçer dörder tane davar, koyun, keçi alacağım. Beş, on tane tavuk alırım (gülüyor). Beş, on tane de tavuk alıp, atacağım içeri hocam. Yumurtasını, doğal yumurta yiyelim. Vallahi artık usandık hormonlulardan. Bostan yapacağım. Seni de beklerim hocam. Seni davet edeyim bir kere (gülüyor). Sen de gel doğal, kal misafirim ol vallahi. Güzel. Yok, Fırat'a yakın, yakın ama güzel, sulu, şeyler içinde kuyuları eşirmişiz, sular çok güzel akıyor, ağaçlık, yeşillik çok güzel. Antep, şeye Antep'e yani 20, 25 dakika uzakta değil. Antep'in mahallesi sayılır zaten. Arabana bindin mi 15 dakikada oradasın. Yani çok yakın, çok yakın, Antep'le yakın. E şeyi de yok, dolmuşlar var da araban da olmasa bile evimizin önünden halk otobüsleri geçiyor. Köyden Antep'e artık çalışıyor yani. Ulaşımı kolay bir yer yani, zor değil. Güzel güzel yaşanacak yer orası vallahi. Artık Antep'liler de şey kalmadı. Aynen. Okul da var hocam, okul var köyümüzde. Zaten bağ evimiz köyün dışında birazda. Arabayla yani bırakılır. Ortaokul da var. Kız işte biraz şey etmek istemiyor, burada okulunu bırakmak istemiyor. Onu da vallahi bilmiyorum ki nasıl ederiz? Servis oradan alabilirse, oradan alacağız kendini. Alamazsa da burada abisinin yanına bırakmayı düşünüyoruz. Gelin "kalsın yanımda" diyor. "Yenge hem benim yanımda kalsın benimle de şey yapar, ben tekim sıkılırım, o yanımda kalsın" diyor. Oğlan da zaten var yani okulu, okuyabilir orada. Yani şöyle bile, oğlan bisikletle bile gidip gelebilir okula. Öyle, uzak değil he. İşte yok okullar için bir şu büyükler halledersek, bunların çözümü var yani. Bunları okuturuz inşallah. Okulunu engellemeyiz. Okulu aman yok engellenmesin, okulsuz şey olmaz. Yani okul engellenmesin. Okulunu okumaları gerek yani, okusunlar. Gerekirse işte geliş gidiş yaparız. Ya babası bırakır, alır kızı da okula, nasılsa babası da Antep'e işe gelip gidecek. Aynen, o da olacak. Kalmasa da okula bırakır, alır yani. Haftada beş gün idare edeceğiz bunları. Evet hocam işte. Aynen öyle planladık. İnşallah şu oğlanı bir everirsek, planlarımızı uygulayacağız hocam. Ne yapalım öyle olması gerek. İşte hani, nasıl olursa hayal kuruyoruz. Sıcak havalarda buralarda durulmuyor hocam, çok sıcak Antep, kavruluyor. Resmen bu böyle Adana'nın havası oldu (gülüyor). Adana, Mersin böyleydi. Oraya, bizimki de onun gibi oldu aynen. Aynen aynen çok, nem de vaar, sıcaak, bunaltıyor insanı. Heder, hocam hepsini biz yapıyoruz evimizde, salçamızı da yapıyoruz, domates, şey, patlıcan, biber, kabak hepsini biz kendimiz yapıyoruz. Evimiz müstakil ev, yani yukarı damımızda da şeyimiz var, yerimiz, kendimiz yapıyoruz burada. Aynı

onları kendimiz yapıyoruz. Salçamız, biber salçamızı da biz kendimiz yaparız, onların hepsini kendimiz yapıyoruz. Aynen, doğal yani doğal (gülüyor). Yok yok, çok şey o öyle olmuyor şimdi. Yok, çok demli olmuyor; zarar vermiyor yani onlara. Sıcak ama çok böyle çok nem yok, ama şey kuru bir sıcaklık var. Aynen nemli değil. Yok burada yapıyoruz, aynı Mersin'de olmuyormuş da onlar. Mersin'de teyzem var, onlara biz yapıp, seriyoruz patlıcan falan. O yapamıyor onu Mersin'de. Öyle. Yok burada oluyor, onlar oluyor. Aynen oluyor. Ne yapalım ama bir şey işte, koşturmaca. Öyle, ne oluyor hocam biz bir çaya çağırırız birbirimizi ikindi çayına, yok kahvaltılara biz hep beraberiz; kaynanamgil, görümcem, eltim. Bir gün oradayız, bir gün buradayız, öğlen köftelerimiz olur hocam (gülüyor) köfte yapıyoruz, salatası ayrı. Antep'in köftesi de meşhur hocam. Antep'in çiğ köftesi çok güzel bir gün gel (gülüyor), ben seni misafir edeyim. Çok güzel yapıyoruz hep bir aradayız yani. Çaylarımız olur ikindin daha doğru ararız, gelin, çaya buyurun, kahvaltıya buyurun, bir aradayız yani. Hani dışarı mahalleden şeyimiz yok ama işte, kaynanam, görümlerim, eltilerim biz bir aradayız, dışarı çıkmayız ama onlarla çıkarız, gelinler öyle, yani şey olmuyor. Öyle şeylerimiz oluyor, köftelerimiz, yemeklerimiz aynı bir aradayız. Ne yapalım işte sürdürüp gidiyor... Antep'in neyi meşhur hocam, yemekleri (gülüyor), Antep'in yemekleri güzel gerçekten. Ben Manisa'ya gittim, Bursa'ya gittim. O taraflara gittim hocam. Bizim Antep'in gibi hiçbirinin şeyi yok, yemeği güzel değil. Bizim Antep'in, yörenin yemekleri çok güzel. Yemekleri de ekmeği de farklı. Oraların ki farklı ya, benim oralar pek hoşuma gitmedi yani. Güzel, güzel.

Valla aklıma gelen bunlar hocam ya. Başka aklıma gelen bir şey yok (gülüyor). Aklıma gelen bunlar yani. Ben de teşekkür ederim. Allah razı olsun sizden de sizin de hocam siz de sağ olun. Allah razı olsun, teşekkür ediyorum. Ben de teşekkür ederim, öptüm sizi. Kendinize iyi bakın.